

Amundok

A TÖKÉLETESSÉG ESZMÉNYÉNEK RABSZOLGÁI

[...] Sajátos lelki alkatuk folytán az amundok viselkedésében és egymáshoz való viszonyában domináns szerepet játszanak az érzéki és érzelmi impulzusok. Ösztönös reakcióik és tudatos döntéseik egyaránt erősen alárendeltek a benyomásoknak – sokkal erősebben, mint ahogy azt az elfszabású fajtoktól megszoktuk –, így az érzelem és az indulat a szemükben tökéletes és elégséges érve és mozgatórugója az egyén viselkedésének. Az ezek kiváltására képes egyedek pedig a társadalom működésének természetes mozgatóivá válnak. Értékrendjükben meghatározó szerepet játszik, vágyják és rajongva imádják a testi tökéletesség szépségét, ezért az önmagában is felfokozott

érzéki reakciókat képes kiváltani belőlük. Kivételesen magas foka pedig ösztönös vonzerőt gyakorol az erre rendkívül érzékeny fajtársakra.

A testideálhoz közelítés mértéke ezért döntően meghatározza az amundok egymáshoz való viszonyát. Az e tekintetben kiemelkedők – a legtökéletesebbek a tökéletesek között – hódolók egész seregeit delejezik maguk köré, s ezáltal természetes módon emelkednek

a közösség élére, mely már-már vallásos áhítattal hódol személyes vonzerejüknek, és ebből fakadó érzéki rajongása folytán követi őket. A társadalmi hierarchia a tökéletesség árnyalatnyi fokozatai mentén szerveződve így piramisszerű szerkezetet alkot, melyben a veleszületett tulajdonságok jelölik ki az egyedek magától értetődő helyét és szerepét. Az egyébként végtelenül egocentrikus, és az egyéni tökéletességet megszállottként hajszoló amundok között ez az ösztönös érzéki kiszolgáltatottság és alárendeltség testesíti meg azt a kohéziót, ami lehetővé teszi az együttműködés, mi több hierarchia kialakulását.

A tökéletlen, torz, a szépségeszménynek meg nem felelő egyedek pedig kiszorulnak a társadalmi rendszerből és kegyes halálban részesülnek – aki képes rá, maga választja azt. Hagyományos fegyverük, a meneth kitűnő és rettenetes szimbóluma annak, hogy szemükben a torzulás és a testi tökéletlenség még a halálnál is szörnyűbb, ezért ellenfeleiken elsősorban ilyen sebek okozására törekszenek az elpusztításuk helyett.

Noha társadalmuk alapvető szervező ereje tehát a testi szépség iránti vonzódás, mégsem szabad azonban az amundokat pusztán ösztönök vezérelte primitív lényeknek vélnünk. Gondolkodásuk mély és összetett, s noha gyakran felfoghatatlanul absztrakt ideák mentén működik, értelmük semmivel sem marad el az emberitől, s legalábbis a többi elfszabású fajhoz mérhető, igen fejlett intellektussal és kultúrával rendelkeznek. Testideáljukban ezért a fizikai esztétikum mellett egyéb, másodlagos jellemzők is szerepet játszanak, melyek ezáltal hatással lehetnek az egyén személyes vonzerejére, s ezen keresztül társadalmi státuszára is. Sajnos nem tudunk eleget ahhoz, hogy teljes képet

alkothassunk e különleges kultúra bonyolult értékrendszeréről – még azt is túlzás lenne állítanunk, hogy összes megismert elemének működését és egymásrahatását pontosan értjük. Ezzel együtt úgy véljük, a testi szépség mellett legalább még az alábbi értékek is szerepet játszanak egy amund státuszának meghatározásában:

– Bizonyos veleszületett adottságok egészen biztosan meghatározó helyet foglalnak el a tulajdonságok rangsorában. Ilyen például a sötétben látás, ami köztudottan az uralkodó papi réteg markáns megkülönböztető jegye. Ismereteink szerint az amundok kifejezetten kutatják az erre képes gyermekeket, akik képességük révén egyenesen a legfelső kaszt tagjai közé emelkednek. Mindez arra utal, hogy e tulajdonságot a tökéletesség ideáljának valamiféle kiemelt szimbólumának tekintik, egyes feltételezések szerint esetleg az egyéb testi adottságoktól függetlenül is (noha erre utaló bizonyítékot ezidáig nem találtunk).

– Az emocionális túlfűtöttség és annak képessége, hogy ezt az egyén a többi fajtársra is képes legyen kivetíteni, s ezáltal őket is a saját érzelmei, indulatai hatása alá vonni – ami erősen felfokozott mértékben, de tulajdonképpen megfeleltethető az általunk karizmaként ismert tulajdonsággal. Az érzéki-érzelmi ingerekre különösen érzékeny amundok körében ennek fontossága könnyen megérthető, s így önmagában is alkalmas lehet annak az ösztöni vonzalomnak a kiváltására, ami a társadalmi szerveződésük alapja. Ráadásul úgy véljük, alkalmazása során az amundok egyfajta sajátos telepatikus köteléket is létesítenek az elméik között, ami a közvetlenül átadott emocionális ingerek révén jelentősen felerősítheti karizmatikus kisugárzásukat. E telepatikus kapcsolat egyedenként eltérő ereje ezért úgyszintén meghatározó lehet az amundok személyes vonzerejének, ezen keresztül pedig státuszának szempontjából. Noha közvetlen bizonyítékkal nem rendelkezünk, úgy véljük, hogy ugyanennek a tudatnyitásnak egy sokkal magasabb fokát alkalmazhatja Amhe-Ramun papsága a faj háborús fanatizálása közben, mi több, az sem zárható ki, hogy a Manifesztáció ellen vívott háború során tapasztalt úgynevezett örületmezők létrehozásáért is felelőssé tehető valami módon.

– Hogy társadalmuk csakugyan hatékonyan működő struktúrát alkothasson, az egyes rétegeken belüli hierarchia kialakításában további szempontok is szerepet játszanak. Kaszton belül az ideálhoz való közelítés egyik fokmérője, hogy az egyed a neki rendelt társadalmi szerepét mennyire tökéletesen képes ellátni, abban mennyire kiemelkedő a többiekhez mérten. Mivel e szempont csakis az adott társadalmi rétegen belül bír értékkel, ezért kizárólag az abbéli hierarchiában való elhelyezkedést határozza meg. Így emelkednek ki például alkalmas katonai parancsnokok a harcosok kasztjaiban, miközben a társadalom egészének rendjét mégsem veszélyeztetik, hiszen az abban történő kiemelkedést egészen más tulajdonságok determinálják.

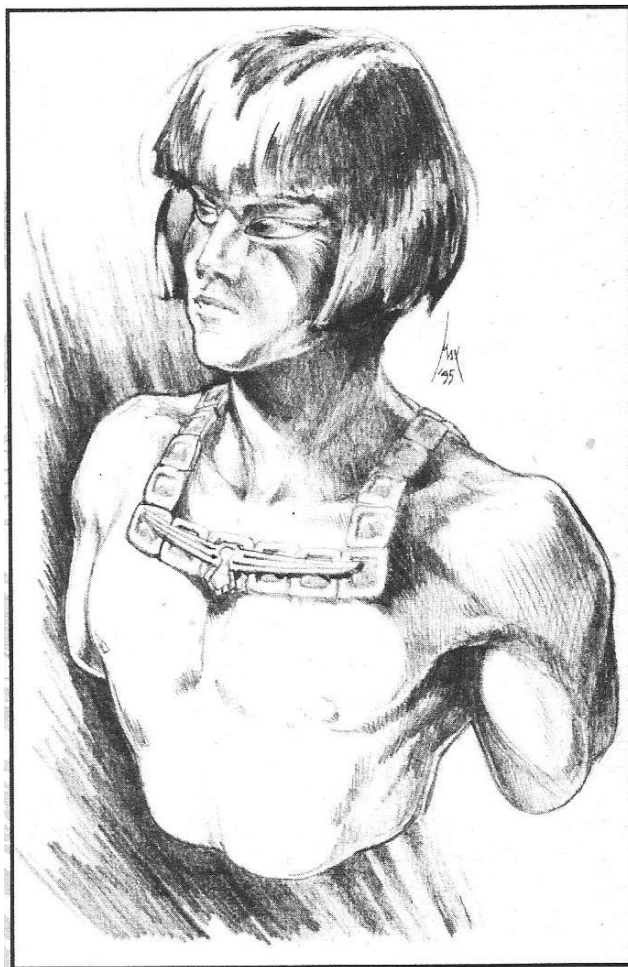
Kultúrájuk és hagyományrendszerük számtalan hasonló értéket ismer és elismer, melyek közül ki tudja hány kizárólag általuk, csakis a teljes amund értékrendszer ismeretében felismerhető és értelmezhető. A fizikai szépség kimagasló fontossága mellett, azt kiegészítve ezek együttesen határozzák meg azt az amund eszményképet, melyhez részben ösztönös, részben pedig tanult ideák mentén önmagukat és egymást mérik. E tulajdonságok felismerése, valamint a tökéletességeszményhez mért rangsorolása magától értetődő az amundok számára. Érintkezéseik során ez segít meghatározniuk az egymáshoz viszonyított társadalmi helyzetüket, illetve vonzza a tökéletesebb egyedek bűvkörébe az alattuk állókat.

E rendszer kétségkívül más, mint amit gondolkodó lényektől általánosságban megszokhattunk. Ugyanakkor, mivel nem pusztán normák és szabályok, hanem a vezetők iránti ösztönös rajongás – és az abból fakadó végtelen elkötelezettség – szervezi meg és tartja össze, ezért az egyedekben kétség sem merül föl a berendezkedés helyessége, vagy a vezetés alkalmassága, esetleg jogossága felől. Noha elsőre nem könnyű megemésztenünk, de ez a fajta – a mi tudatosan kialakított berendezkedésünkhöz mérten – primitívnek ható ösztönös társadalomszervező erő elképesztően szilárd és végletekig centralizált, ezáltal rendkívül hatékony társadalmi rendet eredményezett, mely Yneven talán a

leghosszabb ideje állja változatlanul az idők próbáját.

Kialakulása kapcsán a korok távlatából természetesen csak találgatni tudunk, de megfigyelhetők bizonyos hasonlóságok egyes kaptár- és bolyalkotó állatfajok szerveződési mintáival. Erősen valószínűsíthető, hogy az amund egy ezekhez hasonló fajból kifejlődve, az általunk ismert elfszabású fajokétól gyökeresen eltérő utat járhatott be. Ösztön és érzelmi alapú bolyiszerveződésüket a fajfejlődés során az intellektus úgy tűnik nem leváltotta – amiképp azt hajlamosak lennénk természetesnek tekinteni az értelemmel bíró lények kapcsán –, hanem inkább kiegészítette, mi több megerősítette, és esetleg valamelyest formálta. A testi eszmény iránti ösztönös rajongás társadalmiszervező erővé válása folytán a közösségben betöltött szerep már a születéskor eldőlt, de legalábbis a veleszületett adottságok révén erősen predesztinált. A közösségi hierarchia kialakításával és az abban való pozíciószerezéssel ezért az egyének – tartozzon bármely kasztba – aligha kell foglalkoznia, ami pedig a rendszer hosszú távon is változatlan konzerválását szolgálja. Úgy véljük, mindennek összességében meghatározó szerepe van abban is, hogy az amund intellektus olyanná válhatott, amilyen. Az őket elsőként tanulmányozó, és sajátos társadalmukat a világ elé táró bölcs szavait idézve: *"Az amund nép az emberitől eltérő intellektussal rendelkezik. Elvont módon gondolkodnak, a gyakorlatiasság, a politikai érzék, az intrikus hajlam teljességgel hiányzik belőlük"*¹. S ilyen kérdésekkel a fentiek fényében valószínűleg soha nem is kellett megbirkóznuk.

Ilyenformán szerveződött társadalmi rendjüket a Manifesztációt megelőző – vélelmezhetően Amhe-Ramun által kényszerített – vallási-társadalmi változások sem rombolták le, de működését az istenük a saját képére formálta. Az adottságaik révén kiemelkedő egyedeket immár az isten közvetlen kiválasztottainak tekintik és magától értetődően papnak nevelik. Ennek eredményeképp a vezető réteget teljes egészében és kizárólagosan a Kéarcú papsága alkotja, akik a vallási fanatizmus jegyében

vezetik háborúba az amund népet. Annak belső struktúrája mindemellett továbbra is a faj ösztönös sajátosságai és értékrendszere mentén épül fel, ezért noha semmiképp sem csak az immáron kizárólagossá vált vallás szervezi és tartja össze a társadalmat, de parazita módjára rátelepedett annak természetes rendjére, és a vezetését átvéve teljhatalmat gyakorol fölötte.

***

[...] Testi eszményük egyedülállóan intoleráns. Noha Ynev ismert értelmes lényei mind a saját szépségeszményükhöz mérik környezetüket és a többi élőlényt – a különböző fajok és kultúrák egyedei jellemzően más és más testi tulajdonságokat találnak vonzónak –, egyes általános jellemzőket még akkor is hajlamosak felismerni és értékelni, ha az eltér a saját szűken vett ideáljuktól. Az amundoké az egyetlen ismert kultúra, melynek önnön tökéletességeszménye iránti rajongása oly mértékben kizárólagos, hogy a minden más fajnál felfedezhető, általános szépség iránti ösztönös vágy alig-alig jellemző rájuk, ami kizárja a sajátjuktól akár csak kis mértékben is különböző esztétikum iránti vonzódást.

¹ Az idézet forrása: M.A.G.U.S. Második Törvénykönyv (7. oldal)

Eszményeikkel ezért kizárólag a hibátlan, amund szabású szépségideál fér össze, az ettől eltérő tulajdonságokat esztétikai érzékük képtelen értékelni. Lévéen pedig a testideál iránti rajongás és az ezen alapuló érzéki vonzódás társadalmi kapcsolatrendszerük meghatározó szervező ereje, ezért az ennek megfelelni képtelen élőlények kívül szorulnak az amund hierarchián. A többi fajt ennél fogva általánosan alacsonyabb rendű létformának tekintik. Mivel nem rendelkeznek azzal az alapvető esztétikai értékkel, ami az amundok között akár csak a legalacsonyabb státuszt is biztosíthatná, társadalmuk gyakorlatilag az állatokkal azonos szintre sorolja őket, mi több, szemükben az élethez való joguk is megkérdőjeleződik – akárha torz testű amundok volnának. Így legfeljebb lehetséges élelemként, vagy potenciális rabszolgaként tekintenek rájuk.

Mivel környezetükhöz elsősorban érzéki-érzelmi alapon viszonyulnak, az észérvek e tekintetben igen kis súllyal esnek latba; az amund értékrend önmagában még azt sem tekinti különösebb értéknek, ha egy lény, vagy faj egyébként értelemmel bír. Csak rontja a helyzetet, hogy rajtuk kívül egyetlen ismert faj sem képes az ő tudatnyitásukhoz hasonló közvetlen érzelmi összekapcsolódásra, ezért más lény az amund értelemben vett karizmatikusság tekintetében sem képes felérni a mércéjükhöz, ami egyes – erősen megkérdőjelezhető – vélekedések szerint valamelyest talán ellensúlyozhatná az esztétikai hiányosságokat.

Kapcsolatuk a más fajú értelmes lényekkel ezért a legjobb esetben passzív, jellemzően azonban inkább ellenséges. Meg kell jegyezni ugyanakkor, hogy ebben az attitűdben a kulturális értékrendszer mellett feltehetőleg jelentős szerepet játszik Amhe-Ramun hatása is, aki a háború isteneként a toleranciának még az egyébként sem túl termékeny magjait is kigyomláta az amundok népéből. Ha egy amund valamely okból mégis diplomáciai kapcsolatra kényszerül, vagy együtt kíván működni egy kívülállóval, akkor az eddigi tapasztalatok szerint a cél érdekében többnyire egyszerűen elfogadja az illető hozott státuszát – még ha értelmetlennek is találja a többi kultúra pozíciószerezési módjait. De az intrikus hajlam és képesség jellemző hiánya miatt megvetését ilyenkor is csak ritkán képes palástolni az

alacsonyabb rendű létformával szemben, legyenek annak bármilyen – számára kevés értékkel bíró – érdemei a saját közösségében.

***

[...] Életterük, nyers kőből épült piramisvárosaik kül- és beltere meglepően egyszerű, bizonyos használati tárgyak kivételével szinte nyoma sincs a lelki alkatuk ismeretében feltételezhető túlburjánzó díszítettségnek. Ahol díszítik is a környezetüket, alkotásaikat a kifinomult művészet, vagy gazdag pompa helyett – sőt rovására – inkább a monumentalitásra törekvés jellemzi. Esztétikai érzékük mindazonáltal igen fejlett, fókuszában azonban csaknem kizárólag az egyén áll. Önnön tökéletességük megszállott hajszolása látszólag maradéktalanul kielégíti ezirányú igényeiket, ezért érzékenységük és érdeklődésük a szépség és a művészet tárgyi formái iránt meglehetősen korlátozott, az önmagáért üzött művészet pedig jóformán ismeretlen a kultúrájukban. Használati tárgyaik és lakókörnyezetük művészi megmunkálását legfeljebb az inspirálja, ha ezáltal az eszköz, vagy környezet maga is alkalmassá tehető arra, hogy használója, viselője esztétikai tökéletességét, vagy nagyságát szolgálja és kiemelje. Ennek köszönhetően, tartozzanak bármely kasztba, vagy nembe, társadalmi státuszukhoz mérten gazdagon ékszerezik magukat, amihez csakúgy, mint használati tárgyaikon, lehetőség szerint a legnemesebb anyagokat használják – elsősorban nagy tisztaságú aranyat, de az alacsonyabb kasztok körében az egyéb nemesfémek is rendkívül népszerűek –, nem ritkán akár a használhatóság kárára is.

Iparművészetük – s azon belül is elsősorban az ötvösművészetük – ezért magasan fejlett, esztétikai szempontból kifinomult, még ha felhasználási területe erősen korlátozott is. Festészetük és szobrászatuk ellenben meglehetősen primitívnek hat a civilizált szem számára. Látható ugyan, hogy bizonyos alapelvadásokat e műveikkel szemben is támasztanak, de egyáltalán nem törekszenek azok művészi meghaladására, vagy túlszárnyalására. Alkotói eszköztáruk évezredek óta változatlan, nem ismerik, de legalábbis nem alkalmazzák még a tér, vagy a dinamikus mozgás ábrázolására alkalmas technikákat sem.

Ráadásul műveiken gyakran épp önmaguk, az amundok ábrázolása a legerősebben sematizált, alakjaik nem ritkán még a többi szereplőhöz képest is elnagyoltak – minél magasabb rangú személyről van szó, annál inkább. Készítőik láthatóan nagy igyekezettel kerülnek a

legtökéletesebb mű, az amund test hű megkettőzését, hogy a másolat ezáltal véletlen se halványítsa el az eredetije ragyogását. Ábrázolástechnikai hiányosságait állandósult szimbólumok használatával pótolják. Művészetük a lehető legabsztraktabb jellemzőkre is önálló emblémákat ismer – mint például a hatalom, az erő, vagy a tökéletesség –, melyek a

központi alakok köré rendezve jelképezik azok kiemelni kívánt tulajdonságait.

Jellemzően alkotásaik témaválasztása is nélkülözi a művészséget. Többségében egyszerű napi tevékenységeket, vagy istenüket és vezéreiket örökítik meg, s ezek is túlnyomórészt tisztán funkcionális céllal születnek és csupán egyes társadalmi szertartások, vagy szakrális rituálék kellékeként szolgálnak. E tartalmaktól elválasztva, az önmagáért űzött alkotóművészet, legyen bár a sajátjuk, vagy más kultúra terméke, számukra láthatóan kevés értéket hordoz (a Manifesztáció ellen vívott háború egyetlen túlélője sem számolt be műalkotások után kutató, vagy műtárgyakat harácsoló amund csapatokról). Esetükben még a legtöbb társadalomra általában jellemző, historikus témájú alkotások is ritkák.

Írott irodalmuk kifejezetten szegényes, szerzeményeiket csaknem kivétel nélkül szájhagyományozás útján őrzik. Az emocionális ingerekre sokkal érzékenyebbek lévén a tartalmi mondanivalónál, műveikben az indulati reakciók felkorbácsolására alkalmas előadói eszközök kiemelt szerepet játszanak a szöveges tartalomhoz képest, s ezért kultúrájuk az előadástól, mint legfőbb érzelmi közvetítőtől elválasztott alkotások létjogosultságát legalábbis megkérdőjelezi. Így mind rituális, mind népi hagyományaikban igen ritkák a végleges tartalmú alkotások. Előadásaik átmenetet

képeznek a líra, a próza és a szónoklat között, amund sajátosságként ezek házasságából jött létre az úgynevezett formaversek félimprovizatív műfaja. A lehetséges érzelmi tematikákhoz ezekben évezredes gyakorlat által csiszolt, állandósult formszerkezet kapcsolódik – akárha vers, vagy dal volna –, aminek rögzült ritmikái, retorikai felépítése a lehető legtökéletesebben szolgálja a közönség emocionális hangolását. A különböző indulati és hangulati témákra az amund irodalom számtalan ilyen szerkezeti formulát ismer, amiket az előadás során a szónok tölt föl a másodlagosnak tekintett, gyakran a pillanat hevében rögtönzött szöveges tartalommal.

Előadóművészetükben ezért központi szerepet játszik az improvizáció, a téma ihletett érzületű átélése, ami zenei kultúrájukat is meghatározza. Noha meglepően kevésféle és egyszerű hangszert használnak, egyazon dalnak általában mégis számtalan változata ismert, melyeket a zenész ráadásul a saját pillanatnyi érzelmi átlényegüléséhez igazítva, gyakran igen szabadon értelmezve ad elő, ezért dalkincsük igen gazdag. Zeneműveik tartalmi mondanivalója még az irodalomnál is kisebb jelentőséggel bír – gyakoriak a szöveg nélküli, csupán rögtönzött dallaménekléssel kísért előadások is –, az általuk közvetített érzelmi ingerekre ellenben rendkívül fogékonyak; finom hangulati árnyalataik átélésében képesek akár órákon át gyönyörködni. Ugyanakkor a dallam és ritmus tolakodóbb, arrogánsabb indulati üzenetei ugyanilyen könnyen a hatásuk alá vonják őket, ezért a zenét a szórakoztatás mellett a vezető réteg is fontos stimuláló eszközként használja a társadalom irányítására és háborús uszítására. Ennek során a fokozott hatás érdekében a zenei előadást gyakran ötvözik formaverses szónoklattal is.

Érzelmi átlényegülésüket szívesen és gyakran kísérik táncsal, amiben nem ismernek formalizált mozdulatokat. Mozgásuk ezért a lehető legőszintébben fejezi ki a hangulati állapotukat, ami esetenként egészen szélsőséges formában is megnyilvánulhat. Nem példa nélküliek az orgiába, vagy akár vérengzésbe torkolló előadások sem, hadba vonulás előtt pedig szinte elmaradhatatlan az ilyen típusú ráhangolódás.

[...] A színművészetet alig ismerik, szinte kizárólag jelképes szerepjátszással előadott rituális jelenetek formájában gyakorolják. A mélyebb szerepátélés végtelenül idegen a lelkiüktől, s még a gondolat is taszítja őket,

hogy önnön büszke valójukat más személyiség álcája mögé bújva elrejtsek.

Készítette:
Cirifischio
2014.01.18

Illusztrációk forrása:

- fejléc: M.A.G.U.S. Kézikönyv kalandozóknak és útmutató kalandmestereknek
- 1. old.: deviantART – Pifalo
- 3. old.: M.A.G.U.S. Második törvénykönyv
- 5. old.: internet
- 6. old.: deviantART – beast-master